

Τελικό κείμενο της δεύτερης περιφερειακής διάσκεψης των οργανώσεων συνταξιούχων των πρώην σοσιαλιστικών χωρών

Μετά τα αντεπαναστατικά πραξικοπήματα στις χώρες μας στα τέλη της δεκαετίας του '80 και στις αρχές της δεκαετίας του '90, άρχισε η διάλυση των κοινωνικών κατακτήσεων που επιτεύχθηκαν στα χρόνια του σοσιαλισμού. Όλα αυτά συνέβησαν σύμφωνα με περίπου το ίδιο σενάριο, οπότε τα τρέχοντα προβλήματά μας είναι πολύ παρόμοια.

Σε σύγκριση με την εποχή του σοσιαλισμού στις περισσότερες χώρες, η μέση σύνταξη έχει μειωθεί σημαντικά και είναι, κατά κανόνα, στο επίπεδο του ελάχιστου ορίου διαβίωσης ή ακόμα και κάτω από αυτό. Έτσι, πολλοί από τους συνταξιούχους μας ζουν σε πραγματική φτώχεια.

Επιπλέον, ως αποτέλεσμα των συνταξιοδοτικών «μεταρρυθμίσεων», η ηλικία συνταξιοδότησης έχει αυξηθεί απότομα. Υπό τον σοσιαλισμό, ήταν 55 χρόνια για τις γυναίκες και 60 για τους άνδρες στις περισσότερες χώρες, τώρα έχει αυξηθεί κατά 5-7 χρόνια ή περισσότερο. Αυτό δικαιολογείται επίσημα από το δήθεν αυξημένο προσδόκιμο ζωής, το οποίο, λαμβάνοντας υπόψη τη «βελτιστοποίηση» του συστήματος υγειονομικής περίθαλψης, δηλαδή τη μείωση του αριθμού των δημόσιων ιατρικών ιδρυμάτων και των εργαζομένων στον τομέα της υγείας, δεν είναι απολύτως αληθές.

Η παραπάνω «βελτιστοποίηση της υγειονομικής περίθαλψης» και η πορεία προς την εμπορευματοποίησή της επιδεινώνει σημαντικά τις συνθήκες διαβίωσης των συνταξιούχων μας και συντομεύει τη διάρκειά της, παρ' όλους τους χειρισμούς με στατιστική.

Στις περισσότερες από τις χώρες μας, η κοινωνικοοικονομική κατάσταση έχει επίσης επιδεινωθεί σημαντικά με το ξέσπασμα των εχθροπραξιών στην Ουκρανία. Πάνω απ' όλα, αυτό ισχύει για τη Ρωσία και την Ουκρανία, των οποίων τα στρατεύματα εμπλέκονται άμεσα στις μάχες. Παρ' όλα αυτά, ο «πόλεμος των κυρώσεων», ιδίως ο «πόλεμος του φυσικού αερίου», και η στρατιωτικοποίηση της οικονομίας, η οποία είχε αρνητικό αντίκτυπο όχι μόνο στα μέρη της σύγκρουσης, αλλά και σε ολόκληρη σχεδόν την Ευρασία, είχε επίσης σοβαρές συνέπειες. Και πρώτα απ' όλα, οι συνταξιούχοι και οι ηλικιωμένοι, ως το πιο κοινωνικά ευάλωτο τμήμα του πληθυσμού, υποφέρουν.

Παρά τη σημαντική ποικιλία των κοινωνικοοικονομικών και πολιτικών συνθηκών στις σχεδόν 30 χώρες μας, μπορούν να οριστούν οι ακόλουθοι τομείς αγώνα για τους συνταξιούχους:

1. Κατάργηση της αύξησης των ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης και επαναφορά τους στις παραμέτρους που υπήρχαν στο σοσιαλισμό.

2. Αύξηση της κατώτατης σύνταξης στο 1,5πλάσιο του ελάχιστου ορίου διαβίωσης ενός συνταξιούχου.

3. Αύξηση της μέσης σύνταξης τουλάχιστον στο 50% του μέσου μισθού.

4. Τιμαριθμική αναπροσαρμογή των συντάξεων για όλους τους συνταξιούχους, συμπεριλαμβανομένων των εργαζόμενων συνταξιούχων, σύμφωνα με τα ποσοστά πληθωρισμού.

5. Καταβολή επιδοτήσεων σε συνταξιούχους για στέγαση και κοινοτικές υπηρεσίες ύψους τουλάχιστον 50% του ποσού τους.

6. Πραγματική, και όχι απλώς διακηρυγμένη, παροχή δωρεάν ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης σε όλους

Συνταξιούχοι.

Σε επίπεδο εξωτερικής πολιτικής, καλούμε τους συνταξιούχους και τα συνδικάτα των πρώην σοσιαλιστικών χωρών να συμμετάσχουν ενεργά στον παγκόσμιο αντιιμπεριαλιστικό αγώνα ενάντια στη δικτατορία των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ.

Για την επίτευξη αυτών των στόχων, είναι απαραίτητο να συντονίσουμε τις δραστηριότητές μας όσο το δυνατόν περισσότερο. Αυτό είναι ιδιαίτερα σημαντικό ενόψει της αδυναμίας των αριστερών δυνάμεων στις χώρες μας, οι οποίες εξακολουθούν να παραπαίουν από την ιστορική ήττα του σοσιαλισμού και την προδοσία πολλών πρώην ηγετών. Το σημερινό συνέδριο θα πρέπει να αποτελέσει ένα νέο σημαντικό βήμα για την προστασία των συμφερόντων των συνταξιούχων και των συνταξιούχων, καθώς και για την ενίσχυση του αριστερού κινήματος στο σύνολό του. Και με αυτή την έννοια πρέπει να σημειωθεί μια σημαντική πτυχή της δραστηριότητάς μας. Πριν από τρεις δεκαετίες ο σοσιαλισμός στις χώρες μας ηττήθηκε - όπως είμαστε όλοι σίγουροι, σε ιστορική κλίμακα, προσωρινή. Δεν παραδοθήκαμε χωρίς μάχη, αλλά οι δυνάμεις ήταν πολύ άνισες. Για πολλά χρόνια δώσαμε μάχες οπισθοφυλακής, μερικές φορές επιτυγχάνοντας τακτικές επιτυχίες. Και αν δεν είχαμε αντισταθεί, οι άνθρωποι θα ζούσαν πολύ χειρότερα τώρα.

Η συνείδησή μας είναι καθαρή - κάναμε ό, τι μπορούσαμε, και μερικές φορές πολύ περισσότερο. Αλλά ο σκοπός του αγώνα μας δεν είναι να αποτρέψουμε τις δικές μας τύψεις. Το νόημα του αγώνα μας είναι να αποκαταστήσουμε την κοινωνική δικαιοσύνη και την πραγματική δημοκρατία στις χώρες μας, να διασφαλίσουμε ότι οι συμπολίτες μας, ηλικιωμένοι και νέοι, ζουν μια αξιοπρεπή ζωή. Σε ορισμένα μέρη η αστική εξουσία κατάφερε να επιτύχει μια

σχετική σταθεροποίηση, αλλά στις περισσότερες από τις χώρες μας το σύστημα διακυβέρνησης βρίσκεται σε μόνιμη κρίση και συχνά δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς εξωτερική υποστήριξη. Από την άλλη, πολλοί συμπολίτες μας έχουν βιώσει τις «απολαύσεις» του καπιταλισμού και έχουν συνειδητοποιήσει τι έχουν χάσει. Σταματήστε να υποχωρείτε, για τις αριστερές δυνάμεις στις χώρες μας ήρθε η ώρα να περάσουν στην επίθεση. Και εδώ εμείς, οι βετεράνοι, μπορούμε να κάνουμε πολλά. Έχουμε πλούσια πολιτική εμπειρία, έχουμε ακόμα τη δύναμη. Πάμε στη δουλειά, σύντροφοι